

ГАБРИЕЛ ГАРСИЯ МАРКЕС

СТРАХ ПРЕЗ АВГУСТ

Превод от испански: Майя Илиева, 1993

chitanka.info

Пристигнахме в Арецо малко преди обяд и изгубихме повече от два часа да търсим възрожденския замък, който венецуелският писател Мигел Отеро Силва бе купил в това романтично кътче на тосканското поле. Беше една неделя в началото на август, гореща и шумна, и по улиците, пълни с туристи, трудно можеше да се намери някой да ни упъти. След много безуспешни опити се качихме в колата и напуснахме града по алея от кипариси без пътни знаци. Една старица, която пасеше гъски, ни показа къде точно е замъкът. Преди да се сбогуваме, ни попита дали ще спим там, а ние отговорихме, че смятаме само да обядваме.

— Толкова по-добре — каза тя, — защото тази къща е страшна.

Жена ми и аз не вярваме в призраци и се присмяхме на нейното суеверие, но двамата ни синове, на девет и на осем години, грейнаха от щастие при възможността да се запознаят отблизо с някой дух.

Мигел Отеро Силва — добър писател, превъзходен домакин и изкусен кулинар, ни очакваше с незабравим обяд. Тъй като закъсняхме, не ни остана време да разгледаме вътрешността на замъка, преди да седнем на масата, но външният му вид не вдъхваше никакъв ужас, а и най-малкото притеснение изчезваше при гледката към града от отрупаната с цветя тераса. Трудно бе за вярване, че на онзи хълм с къщички, едва побрала своите деветдесет хиляди жители, са се родили толкова гении. Мигел Отеро Силва подхвърли с карибския си хумор, че всички те са от един дол дренки.

— Великият — добави той многозначително — е Лудовико.

Така, без други имена — Лудовико, господарят на изкуствата и на войната, който сам построил замъка на своето нещастие. По време на целия обяд Мигел говори за него, за безграничната му сила, за яростната му любов и за ужасяващата му смърт. Разказа ни как в момент на любовна лудост пробол в леглото жената, която малко преди това бил обладал, а после насъскал собствените си кръвожадни бойни кучета да го разкъсат. Убеждаваше ни сериозно, че в полунощ духът на Лудовико броди из тъмната къща и търси покой в своето любовно чистилище.

Наистина замъкът беше огромен и мрачен, но посред бял ден, с пълен стомах и доволно сърце, разказът на Мигел можеше да бъде приет само като поредната му шега за забавление на гостите. Следобед подремнахме и обиколихме спокойно осемдесет и двете стаи,

подлагани на всякакви промени от различните собственици. Мигел бе направил пълен ремонт на долния етаж и бе построил модерна спалня с мраморен под, инсталация за сауна, физкултурни уреди, както и китната тераса, където бяхме обядвали. Вторият етаж, най-използван през вековете, представляваше върволица от стаи без определен стил, с мебели от различни епохи, изоставени на собствената си съдба. Но в края на коридора една стая времето бе забравило да докосне. Спалнята на Лудовико.

Като магия. Там стоеше леглото със златотканите завеси и чудната покривка с гайтани, втвърдена от изсъхналата кръв на убитата любовница. Виждаха се камината със застинала пепел и последната цепеница, превърнала се в камък, гардеробът с масивни гербове по дръжките и масленият портрет на замисления рицар в златна рамка, рисуван от някой флорентински майстор, нямал щастието да надживее епохата си. Но това, което ме порази, беше уханието на пресни ягоди, необяснимо защо наситило въздуха на спалнята.

В Тоскана летните дни се точат дълго, а хоризонтът остава на мястото си чак до девет вечерта. Когато свършихме обиколката на замъка, минаваше пет, но Мигел настоя да видим фреските на Пиеро делла Франческа в църквата „Свети Франсиск“, след това пихме кафе със сладки приказки под навесите на площада и когато се върнахме да вземем куфарите си, видяхме, че вечерята е сервирана. Така че останахме да вечеряме.

Докато седяхме под виолетовото небе с една-единствена звезда, децата запалиха факли в кухнята и тръгнаха на експедиция из горните етажи. От масата чувахме техния див конски галоп по стълбите, скърцането на вратите, щастливите им крясъци, с които викаха Лудовико из тъмните стаи. Тяжна беше лошата идея да останем да спим. Мигел Отеро Силва ги подкрепи очарован и ние нямахме гражданската доблест да откажем.

Въпреки моето безпокойство с жена ми спяхме много добре в една стая на първия етаж, а децата — в съседната. И двете помещения бяха обновени и приветливи. Докато се опитвах да заспя, преброих дванайсетте удара на вечно будния стенен часовник в залата и си спомних страховитото предупреждение на жената с гъските. От умора заспахме веднага.

Спахме дълго и дълбоко. След седем ме събуди едно разкошно слънце, което се промъкваше между виещите се растения на прозореца. До мен жена ми плуваше в спокойното море на невинните. „Каква глупост — казах си, — някой още да вярва в духове.“ Тогава ме ужаси уханието на току-що откъснати ягоди, видях камината със студената пепел и последната цепеница, превърната в камък, и портрета на тъжния рицар в златната рамка, който ни гледаше от дълбините на три века. Не се намирахме в стаята на долния етаж, където бяхме легнали миналата нощ, а в спалнята на Лудовико, под корниза с прашните завеси и в чаршафите на проклетото му легло, напоени с гореща кръв.

Октомври 1980

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.